

Benedikt XVI's utfordringer

Artikkelen er skrevet av biskop Javier Echevarría, Opus Deis prelat, trykket i avisen "Clarín" i Argentina 9. mai 2005.

27.05.2005

Om ettermiddagen 19. april da "den hvite røyken" viste at man hadde valgt en ny pave, oppsto det spontan applaus blant menneskene som var samlet på Petersplassen, og det sies at det samme skjedde i andre byer og land. Ingen visste ennå hvem det var som hadde blitt valgt. Applausen

gjaldt ikke en bestemt person. Den gjaldt Peters etterfølger og Kristi stedfortreder på jorden. Enda en gang fikk vi bekreftet det som den hellige Ambrosius skrev for så mange århundrer siden: "Ubi Petrus, ibi Ecclesia". Fra denne stund gledet alle som tilhører Kirken seg over vår nye pave. En knapp time senere ble vi kjent med Benedikt XVI og tok imot hans apostoliske velsignelse. Beveget følte vi at vi enda en gang hadde fått en pave som hele Kirken står bak og jubler over.

Etter noen timer begynte vi kanskje å reflektere over det som vi hadde opplevd med så stor glede.

Konklavets kortvarighet – det varte knapt 24 timer – har gitt opphav til mange kommentarer. Innen Kirken, vår mor, finnes det naturligvis, og helt legitimt, mange forskjellige språk, mentaliteter, erfaringer. Men Den hellige ånd lar alle disse forskjeller bli utjevnet når det gjelder

å finne ut hvem som best kan lede Kirken for å møte alle vår tids utfordringer, som kan fortsette det dynamiske og kreative arbeid som ble påbegynt av vår aller kjæreste og uforglemmelige Johannes Paul II.

Den siste preken som kardinal Ratzinger holdt før han ble valgt til Peters etterfølger, og det første budskap han som Benedikt XVI ga om morgenen 20. april gjør oss i stand til å tegne et bilde av de utfordringer som ligger foran oss og som paven ikke vil kunne unngå å bli konfrontert med. Troen på Kristus, vår Herre og Frelser, er det sentrum som vår tids utfordringer møtes i, og det er fra dette som også det riktige svaret fødes. Bevisstheten om dette gjør at vi ber Herren ”at han gir oss en ny hyrde etter sitt hjerte, en hyrde som leder oss til kunnskap om Kristus, til hans kjærlighet, til den sanne gleden.” Denne bønnen som vi hører i liturgien har blitt bønnhørt.

Å nå frem til enheten ”i troen på og den fulle erkjennelse av Guds sønn, og nå frem til det modne menneske, som har nådd sin fulle vekst og i seg selv virkeliggjør Kristi hele fylde” (Ef. 4,13) er den oppgave som hver ny kristen generasjon må strebe etter. I våre dager er det mange ideologier og intellektuelle moteretninger som møter den som vil følge troens vei.

Vi åpner våre hjerter for Guds frelsesbringende barmhjertighet. Guds barmhjertighet er en gledesfylt forsikring, en positiv virkelighet som ikke skader og som fyller alle med fred og håp. Men den guddommelige barmhjertighet setter en grense for ondskaper, som Johannes Paul II pleide å si. Og ”løgnens far” (Joh. 8,44) føler seg forfordelt og prøver hele tiden å finne nye måter å føre oss bort fra troen på Kirkens Credo på gjennom subtile villfarelser og få oss til å tro at for å passe inn i vår tid må vi la oss ”virvle rundt i blåsten

fra alle slags nye lærer” (Ef. 4,14).

Bare den som rent overflatisk deltar i visse trekk i vår kultur og hendelser i vår tid kan hevde at jeg overdriver.

Heldigvis er dette bare en del, selv om det er en smertefull del som skaper mye rabalder. Benedikt XVI minner oss om et faktum som alle kan se klart: ”Rekviemmessen for Johannes Paul II var en enestående opplevelse der vi på en måte så Guds makt som gjennom Kirken vil skape en eneste familie av alle folk gjennom Sannhetens og Kjærlighetens enhetsbringende kraft.”

Alle de som spontant hadde kommet til Roma, og blant dem var det også ikke-katolikker og ikketroende, var forberedt på å tåle lange ventetider og ubekvemmeligheter for å gi en siste beveget hilsen til han som i nesten tre tiår ledet dem på troens vei. Johannes Paul II hadde arbeidet

utrettelig på dette jordsmonn og trukket sitt siste åndedrag nesten i full offentlighet. Den gavmilde jorden ga nå tilbake en rik høst. Her finner vi det hellige eksempel som kaller oss til å gi vårt liv for at Kristi budskap skal bringes ut til alle verdenshjørner. ”Vi må la oss fylles av en hellig uro,” hørte vi daværende kardinal Ratzinger si i sin preken 18. april, ”uroen til å bringe troens gave til alle, til vennskap med Kristus. I sannhet har vi fått Guds kjærlighet og vennskap for at vi skal kunne dele det med andre. Vi har fått troen for å gi den til andre,” og sammen med troen må vi også tilby vår villighet til å samarbeide, i en holdning preget av åpen dialog, og gjennom å forsøke å skape en virkelig sosial utvikling, i rettferdighet, frihet og fred.

Benedikt XVI har trukket opp de store linjene for sitt pontifikat. Kirken må fortsette på sin vei i dette tredje årtusen, og la Evangeliets lys

skinne over menneskets tilværelse. Dette var den lære som Andre Vatikankonsil ved Den hellige ånds hjelp tilpasset til vår tid. Spesielt i dette året kommer Eukaristien, kirkens kjerne og kilde til dens evangeliske arbeid, til hele tiden å være sentrum for Petersembetet som vår nye pave har blitt kallet til. Ved hjelp av den kraft som Eukaristien gir oss må vi energisk søke den fulle enhet mellom alle som tror på Kristus. Vi må fortsette den teologiske dialogen og ta konkrete skritt for å føre sjelene til denne enhet. Det som fremfor alt er nødvendig er den egen indre omvendelsen som er forutsetningen for å gjøre fremskritt innen økumenikken. Vi bør anstrenge oss til det ytterste for å fremme dialogen mellom kulturene og freden. Bare gjennom denne gjensidige vilje til forståelse kan vilkårene for en bedre fremtid oppfylles. Benedikt XVI kommer til å videreføre Johannes

Paul IIs omsorg for de unge, som han så Kirkens og menneskeheten håp og fremtid i. Og Den hellig Far erklærer fremfor alt at hans oppgave består i å la Kristi lys skinne på vår tids menn og kvinner. Bevisst på dette henvender han seg åpent til hver og en av oss, selv til dem som følger andre trosretninger eller som ganske enkelt søker et svar på vår tids menneskelige eksistens grunnleggende problem.

Benedikt XVI påtar seg å utføre disse oppgaver i fullkommen tillit til Guds hjelp, til våre bønner og vår trofasthet i Kristus. Han stiller de mange gaver som Gud har gitt ham til disposisjon for det høye oppdrag han har fått. Hans dype teologiske innsikt og hans ikke mindre dype fromhet, den erfaring han har fått i de mange årene i Kirkens tjeneste som nær medarbeider med Johannes Paul II, hans sikre visjon om hva sekulariseringen og relativismen har

ført med seg, hans følsomhet og diskresjon som er velkjente for alle som har arbeidet sammen med ham – og som er fjernt fra den utbredte klisjeen om hans person – hans evne til å være en god lytter og til å oppfatte hva den andre vil formidle, hans vide horisonter, alt dette har gjort at mange anser ham for å være en av de viktigste europeiske intellektuelle personligheter i vår tid og de ønsker å føre offentlige samtaler med ham.

I løpet av disse første dagene av hans tid som pave har han mer enn en gang referert til seg selv når han snakker om det utilstrekkelige verktøy som Herren har funnet verdig til å bruke. Menneskene kjenner seg utilstrekkelige når Gud nærmer seg dem for å betro dem et oppdrag. Men vi som er Guds og Kirkens barn vet at vi nå står overfor en mulighet til enhet som Peters etterfølger er det synlige prinsipp og

fundament for. Vi skylder ham allerede nå vår hengivne lojalitet og vår alles takknemlighet for alt det han gjør når han utøver den universelle tjenesten som han nettopp har påbegynt. Personlig gjentar jeg ofte og råder også andre til å gjøre det med en kort bønn som jeg så mange ganger hørte fra den hellige Josemaría Escrivás munn: ”Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam.”

pdf | dokument generert automatisk fra
<https://opusdei.org/nb-no/article/benedikt-xvis-utfordringer/> (18.03.2026)